

DE ENGELSCH LANDSCHAPSTIJL IN DEN GEORGGARTEN TE HERRENHAUSEN.

Geen hofheer vond het meer met zijn waardigheid passen in eigen persoon de boompjes te knippen al was dat ook jaren lang in zwang geweest zoodat de betrouwbare Dangean ons zelfs als een zijner meest voorkomende memorandes in zijn werk over Versailles mededeelt: „Tel jour le roi taillit ses Ifs”.

Maar de zucht naar geschoren pauwen en herten, peperbussen en zoutvaatjes kon zich niet handhaven tegenover den fellen aanval der internationale literatuurrichting, die al spoedig ook in Duitschland zich in dit opzicht schaarde onder Claudius regelen:

„Ist purer, purer Schneiderschertz
Und trägt der Schäre spur
Hat nichts vom grossen, vollen Herz
Der herrlichen Natur”.

Toen in Engeland pogingen werden gedaan

om aan de gevoelvolle natuurpoëzie een vaste plaats te bezorgen, in 1769 door Thomas Gray het Lakedistrict ontdekt werd voor het tourisme en William Wordsworth zijn enthousiasme voor de heerlijke natuur der bergen in zijn gedichten met zooveel ernst en gloed weergaf, toen mannen als Southey, Coleridge, De Quincey e.a. zich bij de gevormde Lakeschool aansloten, behoefde Keats in 1728 in zijn „New Principles on Gardening” slechts de vraag te stellen: „Is there anything more shocking than a stiff regular garden?”... om de tuinkunstrevolutie in te leiden en den Engelschen landschapstijl ongelooflijk snel over Europa te verbreiden.

Laat de school van Watteau in haar parkschilderingen van Pater, Boucher, Lancret, Fragonard e.a. kijkjes zien in rijk met tuinvazen versierde parken, weldra gaven de natuurbeschrijvingen van Haller, de idyllen